

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **C.A.T. GROUP s.r.o.**, se sídlem Karlínské nám. 170/3, Praha 8, zastoupený JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, Praha 8, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, pracoviště Jungmannova 29/35, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2007, č. j. S-MHMP/267662/2007/DPC-1, ve věci povolení k provozování výherních hracích přístrojů, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2009, č. j. 8 Ca 301/2007 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadl v záhlaví označený pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2007, č. j. S-MHMP/267662/2007/DPC-1; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12, odboru ekonomického, oddělení daní a poplatků (dále jen „správní orgán“), ze dne 24. 4. 2007, č. j. P12 51341/2006 KT-P (R), kterým nebylo vyhověno žádosti

stěžovatele o vydání povolení k provozování 2 výherních hracích přístrojů (Lady Liner 750, výrobní č. BG3193, r. výroby 2003, a Royal Card 750, výrobní č. BG3128, r. výroby 2002) v provozovně „Na Jasné“ v Praze 4, Cílkova 11/865, na období 1. 1. 2007 – 30. 6. 2007.

Správní orgán i žalovaný přitom vycházely z ustanovení § 17 odst. 11 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o loteriích“), který stanoví, že: „*Provozování výherních hracích přístrojů nesmí být povoleno ve školách, školských zařízeních, v zařízeních sociální a zdravotní péče, v budovách státních orgánů a církví, jakož i v sousedství uvedených budov. Okruh vzdálenosti do 100 m od těchto budov může stanovit obec vyhláškou*.“ Současně ve svých rozhodnutích reflektovaly rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 1. 2000, sp. zn. 22 Ca 123/99, publikovaný pod č. 595/2000 v Soudní judikatuře ve věcech správních, dle kterého je pojem "sousedství" podle citovaného ustanovení zákona o loteriích svým obsahem širší než pojem "sousední"; zahrnuje místa až do vzdálenosti 100 m od budov v tomto ustanovení uvedených, přičemž je nerozhodné, zda se jedná o místo, které má společnou hranici s uvedenou budovou, popř. společnou hranici s pozemkem, na němž uvedená budova stojí. Vzdálenost 100 m je maximální vzdáleností, ve které se jedná o sousedství; obec může obecně závaznou vyhláškou tuto vzdálenost zmenšit, a tím pojem "sousedství" zúžit.

V kontextu výše uvedeného pak nebylo stěžovateli předmětné povolení vydáno, když správní orgán, jakož i žalovaný, zohlednily to, že v sousedství dané provozovny (herny/restaurace) se nacházejí jak tři odbory Úřadu městské části Praha 12 provádějící výkon státní správy (odbor evidence obyvatel a osobních dokladů, odbor dopravy a odbor životního prostředí), ul. Cílkova č. 796, tak i mateřská školka, ul. Liškova č. 636, a k ní přilehlé centrum mládeže, a to ve všech případech ve vzdálenosti menší než 100 m. V návaznosti na stěžovatelem podanou žádost o vydání povolení k provozování výherních hracích přístrojů (ze dne 6. 12. 2006) totiž správní orgán zjistil, že vzdálenost předmětné provozovny od budovy mateřské školky činí cca 18 m a od Úřadu městské části Praha 12 cca 48 m; ze situačního plánku, se kterým byl stěžovatel seznámen a který je ve spise přiložen k rozhodnutí správního orgánu, je přitom patrné, že vzdálenost mezi budovami byla měřena vzdušnou čarou, přičemž za hraniční body byly stanoveny nejbližší body nejbližších stěn dotčených budov. Tzv. pochozí vzdálenost, tedy vzdálenost, kterou by musel potencionální návštěvník provozovny ujít od jejího vchodu ke vchodu do pavilonu P1 a P2 mateřské školy pouze po chodnících, byla v rámci místního šetření dne 6. 3. 2007, které navrhl stěžovatel, naměřena na cca 92 m, resp. 120 m; současně bylo v rámci tohoto místního šetření zaprotokolováno, že přímo od vchodu do provozovny není vidět na vchody do mateřské školy, jakož i vyjádření ředitelky mateřské školy, která uvedla, že: „*se děti zajímají o dění v provozovně a v jejím okolí, MŠ se potýká s narušováním veřejného pořádku v jejím okolí, hlukem z provozovny a s poškozováním jejího majetku ze strany návštěvníků provozovny*“.

Při naplnění pojmu sousedství správní orgán a žalovaný vycházely jednak z uvedené vzdálenosti a jednak ze smyslu a účelu zákona o loteriích, který reguluje provozování výherních hracích přístrojů s cílem chránit důstojnost budov uvedených v § 17 odst. 11 citovaného zákona a zajistit ochranu osob, které tato místa a budovy navštěvují, před možným škodlivým působením hry na výherních hracích přístrojích (zejména závažným rizikem vzniku závislosti na hře, jakož i před dalšími různými nebezpečími - trestná činnost za účelem obstarávání finančních prostředků na hru apod.). V této souvislosti rovněž poukázaly na to, že prostory náležející k mateřské škole jsou kromě dětí navštěvujících mateřskou školu využívány též jinými dětmi z blízkého okolí. Při příchodu do školy a cestě ze školy je dětmi nejčastěji využíván právě chodník z ul. Cílkova, na jehož rohu se nachází vchod do provozovny, a zvyšuje se tak vzájemný kontakt osob navštěvujících provozovnu a dětí docházejících do mateřské školy. Přihlédnuto bylo rovněž k rušivým vlivům provozování výherních hracích přístrojů v předmětné lokalitě na osoby, které se zde vyskytují, především na děti navštěvující mateřskou školu, což potvrdila její ředitelka.

Napadeným rozsudkem městský soud shledal žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu jako nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl; tento závěr přitom v návaznosti na jednotlivé žalobní body (námitky) postavil na následujících skutečnostech.

V dané věci nastala situace, kdy žádosti o vydání povolení pro provoz výherních hracích přístrojů v provozovně „Na Jasné“ nebylo vyhověno, ačkoliv v předcházejících obdobích bylo o žádostech stěžovatele o vydání povolení pro provoz výherních hracích přístrojů na stejné provozovně rozhodnuto kladně. Podle městského soudu samotná skutečnost, že v předcházejících řízeních, resp. za předcházející období, bylo žádosti stěžovatele o vydání povolení vyhověno, nevylučuje, aby správní orgán v dalším řízení zjistil konkrétní skutkové okolnosti a pokud tyto okolnosti odůvodňují vydání rozhodnutí, jež je odlišné od rozhodnutí předcházejícího, nelze jiné rozhodnutí vyloučit. Zásadu legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodnutí, které se stěžovatel dovolává, v tomto ohledu nelze dle mínění městského soudu absolutizovat. Naopak je třeba posoudit konkrétní okolnosti toho kterého případu a v případě, kdy je v jednom – předcházejícím – řízení vydáno rozhodnutí, které neodpovídá zákonu, nelze vyloučit, aby v dalším následném řízení správní orgán své pochybení napravil a v tomto druhém následném řízení rozhodl v souladu se zákonem. Jestliže tedy v řízení o žádosti stěžovatele byly shledány důvody pro rozhodnutí o této žádosti jiným způsobem, než jak se stalo v řízeních o dřívějších žádostech, není možné bez dalšího učinit závěr o porušení zákona, resp. zmíněné zásady, a to zejména za situace, kdy naopak vznikají důvodné pochybnosti o tom, nakolik byl v předcházejícím řízení zjištěn skutečný stav věci.

Dále městský soud konstatoval, že reflexe rozsudku Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 22 Ca 123/99 nebyla v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů na místě, nicméně ve světle právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku pod sp. zn. 9 Afs 79/2008 připustil, že ji nelze považovat za natolik závažnou, aby mohla založit jejich nezákonnost. Správní orgán, resp. žalovaný odvolací orgán správně vyšly ze vzdálenosti předmětné provozovny od mateřské školy (cca 18 m) a Úřadu městské části Praha 12 (cca 48 m) a na podkladě posouzení konkrétních okolností případu, s přihlédnutím k účelu a smyslu zákona, rozhodly.

K namítanému procesnímu pochybení ohledně místního šetření městský soud poznamenal, že není důvodné, neboť stěžovatel byl s výsledky místního šetření, tj. s výsledky měření, seznámen a nijak je nezpochybnil, jakkoli tuto možnost během správního řízení měl.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ji podává, protože se domnívá, že dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zde došlo k vadám řízení spočívajícím v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit.

Za vadu řízení stěžovatel považuje skutečnost, že místní šetření nebylo provedeno v souladu se zákonem a jeho výsledky nebyly pojaty do rozhodnutí a naopak skutečnosti, které z místního šetření nevyplynuly, se staly podstatnou součástí spisu správního i soudního. Za klíčové považuje to, že v protokolu z místního šetření je bez námitek správního orgánu či účastníků objektivizována vzdálenost 120 m a vzdálenost 92 m. Z neznámých důvodů však ke stejnému důkazu dospívá městský soud k naprosto jiným vzdálenostem, při místním šetření nezjištěným, a to k vzdálenostem 18 m a 48 m. Zde tedy stěžovatel navrhuje důkaz opakovat a současně konstatuje, že z protokolu o místním šetření nevyplývá, že by docházelo ke kontaktu dětí z mateřské školy s návštěvníky provozovny; k tomu dále dodává, že pokud městský soud považuje výsledky místního šetření za dostačující a za zásadní považuje to, že stěžovatel neměl námitky proti místnímu šetření a způsobu měření, pak již samotný protokol a odvolání proti rozhodnutí správního orgánu dokládají opak.

V případě, že by městský soud posuzoval pojem sousedství v návaznosti na výsledky místního šetření a v souvislosti s výkladem ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích, nemohl dojít k závěru, že se provozovna nachází v sousedství dotčených objektů; naopak v jednom případě je prakticky na hraně 100 m a v druhém daleko za touto hranicí. Zkoumání pojmu sousedství považuje stěžovatel za rozhodující s tím, že v jeho rámci je třeba věnovat mimořádnou pozornost a

ověřit, přesvědčivě zjistit a popsat místní podmínky. K tomuto zkoumání může dojít právě na základě provedeného místního šetření, jež stěžovatel napadá, a poukazuje na to, že správní orgán oproti výsledkům místního šetření upřednostnil zjištění z neznámých zdrojů týkající se např. procházení lidí kolem provozovny či frekvencí kolemjdoucích.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k předložené kasační stížnosti předeslal, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a poukázal na to, že v podobné věci, kdy se jednalo taktéž o nepovolení provozování výherních hracích přístrojů v herně „Na Jasné“ v Praze 4, Cílkova 11/865, avšak na období od 17. 2. 2006 do 30. 6. 2006, již rozhodoval Nejvyšší správní soud a ve věci vedené pod sp. zn. 9 Afs 79/2008 kasační stížnost stěžovatelky zamítl. Současně žalovaný sdělil , že s účinností od 1. 1. 2008 byla vydána obecně závazná vyhláška č. 19/2007 Sb. hl. m. Prahy, kterou se stanoví místa a čas, na kterých lze provozovat výherní hrací přístroje, přičemž provozovna – herna „Na Jasné“ na adrese Cílkova 11/865, Praha 4, zde uvedena není, tzn. že správní orgán stěžovatelce již nemůže vydat nové povolení pro provozování výherních hracích přístrojů na jmenované provozovně.

K jednotlivým důvodům kasační stížnosti žalovaný konstatoval, že v projednávané věci bylo postupováno v souladu se správním řádem (zákonem č. 500/2004 Sb.), a to včetně provedení místního šetření, během něhož byla měřena pouze pochozí vzdálenost (k žádosti stěžovatele) a pokud ji správní orgány ani soud nevzaly v úvahu z důvodu, že není rozhodná, nelze to považovat za nezákonnost. S odkazem na výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak připomněl, že zákon hovoří o okruhu vzdálenosti, nikoli o dostupné vzdálenosti a lze tedy dovodit, že se při vyměřování stometrového okruhu vzdálenosti vychází z přímé vzdálenosti dotčených objektů měřené tzv. vzdušnou čarou. Dále žalovaný uvedl, že je nepochybné, že kolem provozovny denně procházejí děti, které navštěvují mateřskou školu, a občané, kteří navštěvují Úřad městské části Praha 12, přičemž jejich pochozí vzdálenosti jsou sice 92 m, resp. 120 m, ale vzájemné vzdálenosti vzdušnou čarou (měřenou systémem GIS) jsou 18 m, resp. 48 m. Navrhuje proto podanou kasační stížnost zamítnout.

V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel uvedl, že navzdory vzájemné vzdálenosti měřené vzdušnou čarou, která nedosahuje 100 metrů, nelze v daném případě hovořit o sousedství, neboť provozovna není z místa mateřské školy bezprostředně viditelná a při využití kritéria pochozí vzdálenosti, které je pro posouzení dostupnosti zřejmě důležitější, než konstatování vzdálenosti měřené vzdušnou čarou, je vzdálenost mnohem větší. Žádný právní předpis nestanoví, jakým způsobem má být vzdálenost měřena a není možné, aby správní orgán bez

jakéhokoli zdůvodnění zvolil pro stěžovatele méně výhodné měření vzdálenosti vzdušnou čarou; je notorietou, že obvyklá trasa lidského pohybu neprobíhá vzdušnou čarou, ale po přístupových komunikacích. Podle názoru stěžovatele má být pojem sousedství vykládán a posuzován s ohledem na vzájemné účinky posuzovaných staveb a činností v nich provozovaných; to se však projednávané věci nestalo a aplikace měření stometrové vzdálenosti dotčených objektů – bez výslovné zákonné opory způsobu měření – zcela jasně dosahuje ústavně právní intenzity zásahu do práva stěžovatele na svobodnou volbu podnikání.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou sporu je výklad pojmu sousedství v kontextu ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích a jeho následná aplikace na konkrétní skutkové okolnosti projednávané věci; dle tohoto – v úvodu odůvodnění již jednou citovaného – ustanovení: „*Provozování výherních hracích přístrojů nesmí být povoleno ve školách, školských zařízeních, v zařízeních sociální a zdravotní péče, v budovách státních orgánů a církví, jakož i v sousedství uvedených budov. Okruh vzdálenosti do 100 m od těchto budov může stanovit obec vyhláškou*.“

V úvodu je nutno poznamenat, že stěžovatel vedl vícero správních řízení v obdobných věcech, které již byly předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu, jenž se zabýval výkladem a aplikací pojmu sousedství ve smyslu výše citovaného zákona, a to mj. pod sp. zn. 9 Afs 79/2008. V této věci Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele, jenž napadl rozsudek městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 3. 7. 2006, č. j. P12 9374/2006 POPL – 3, kterým nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o povolení k provozování 2 výherních hracích přístrojů (Apex Multi Magic 750, výr. č. AMM050213901, r. výroby 2005, a Magic Games II NG 750, výr. č. 198392, r. výroby 2005) v místě restaurace a bowlingové herny „Na Jasné“ v Praze 4, Cílkova 11/865, na období 17. 2. 2006 až 30. 6. 2006. V nyní projednávané věci se sice jedná o období jiné – od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007 – nicméně předmětná provozovna, jakož i konkrétní skutkové okolnosti pro naplnění pojmu sousedství, jsou stejné. Tyto skutečnosti také zohlednil rozhodující správní orgán, který při projednávaní posuzované věci dospěl k závěru, že v sousedství provozovny se nacházejí jednak tři odbory Úřadu městské části Praha 12 a jednak mateřská škola, a to ve vzdálenosti menší než 100 m, konkrétně 48 m, resp. 18 m; vycházel

přitom ze vzdáleností zjištěných měřením tzv. vzdušnou čarou (za pomocí funkcí aplikace GIS), což také uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí.

K provedení místního šetření dne 6. 3. 2007 došlo až na základě návrhu stěžovatele, což bylo v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu taktéž konstatováno, stejně jako to, že tzv. pochozí vzdálenost změřená v průběhu místního šetření ve vztahu k jednotlivým pavilonům mateřské školky činí 92 m a 120 m a že přímo od vchodu provozovny nejsou vidět vchody do mateřské školy. To, že uvedené skutečnosti ve výsledku nijak nezvrátily závěr správního orgánu ani žalovaného odvolacího orgánu ohledně naplnění pojmu sousedství, přitom vychází z interpretace a aplikace § 17 odst. 11 zákona o loteriích tak, jak se k ní poměrně podrobně vyjádřil zdejší soud ve shora zmiňované věci, v níž dne 23. 4. 2009 vydal rozsudek pod č. j. 9 Afs 79/2008 – 101, publikovaný pod č. 1895/2009 Sb. NSS, a dostupný též z www.nssoud.cz.

Podle citovaného rozsudku platí, že využila-li obec možnosti stanovit vyhláškou okruh vzdálenosti do 100 m od budov, v nichž nebo v jejichž sousedství není provozování výherních hracích přístrojů povoleno, je třeba při posuzování žádosti o povolení k provozování výherních hracích přístrojů z tohoto okruhu vycházet a respektovat ho, aniž by přitom bylo nutno dále zkoumat naplnění pojmu sousedství v případě posuzovaných objektů. Nevyužila-li obec tuto možnost, je třeba vždy důsledně vážit, zda byl v tom kterém případě pojem sousedství naplněn či nikoli a v závislosti na tom rozhodnout o žádosti o povolení k provozování výherních hracích automatů; úvaha správního orgánu ohledně naplnění pojmu sousedství je však v tomto případě limitována maximální možnou vzdáleností 100 m.

To znamená, že v případě absence obecně závazné vyhlášky ne všechna místa do vzdálenosti 100 m od uvedených budov budou nutně představovat naplnění pojmu sousedství tak, jak to vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 1. 2000, sp. zn. 22 Ca 123/99; takto koncipovaný závěr by byl příliš přímočarý, zjednodušující a ve svých důsledcích by mohl být i neopodstatněně restriktivní (např. pokud by od sebe byly budova školy a provozovna vzdáleny vzdušnou čarou méně než 100 m a současně by byly odděleny řekou, jež by mezi nimi činila přirozenou překážku). Ona stometrová vzdálenost tedy v tomto směru představuje toliko referenční rámec úvah správního orgánu, při nichž je třeba vycházet ze smyslu a účelu ustanovení § 17 odst. 11 zákona o loteriích (ochrana osob před nebezpečím, které s sebou nese hra na výherních hracích přístrojích) a zvažovat konkrétní okolnosti každého případu, včetně vzájemné vzdálenosti posuzovaných objektů; stanovení stometrového okruhu je proto důležité, nikoli však jediné východisko při povolování provozování výherních hracích přístrojů.

Zákon o loteriích přitom v ustanovení § 17 odst. 11 hovoří o „okruhu vzdálenosti“, nikoli o „dostupné vzdálenosti“, a lze tedy dovodit, že se při vyměření

stometrového okruhu vzdálenosti vychází z přímé vzdálenosti dotčených objektů měřené tzv. vzdušnou čarou.

Jako základní východisko byla tedy v projednávané věci zcela správně vzata v úvahu okolnost, že jak Úřad městské části Praha 12, tak mateřská škola se nacházejí v okruhu vzdálenosti menší než 100 m od provozovny „Na Jasné“, bez ohledu na to, jaká je tzv. pochozí či dostupná vzdálenost naměřená během místního šetření. Stěžovatel byl s výsledky místního šetření seznámen a je zcela zřejmé, že zjištěné vzdálenosti dotčených objektů jsou vzájemně odlišné právě v závislosti na zvolené metodě měření. Není proto nutné v tomto směru provádět jakékoli další dokazování, jak navrhuje stěžovatel, jehož námitku týkající se místního šetření, resp. jeho výsledků Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Ohledně tvrzení stěžovatele, dle kterého obvyklá lidská trasa neprobíhá vzdušnou čarou s tím, že ani žádný právní předpis nestanoví, že by takto měla být měřena vzájemná vzdálenost dotčených objektů pro účely naplnění pojmu sousedství v intencích § 17 odst. 11 zákona o loteriích, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. II. ÚS 1011/10, dostupné z http://nalus.usoud.cz, které se ostatně týkalo jedné z dalších provozoven stěžovatele (konkrétně provozovny „Desperado – Jasná“ v Praze, Zdislavická 963) a které v odůvodnění výslovně uvádí, že: „*...zákonodárce právě - prostřednictvím výslovného souslovi "okruh vzdálenosti do 100 m" - podává v podstatě zákonnou definici (bezprostředně předtím používaného) pojmu "sousedství". Z logiky věci nelze tedy tvrdit, že se jedná o stanovení povinností a kritérií "v zákoně výslovně neuvedených". Rovněž otázka, zda se jedná o vzdálenost 100 m jako dostupnou, či o přímou vzdálenost předmětných objektů měřenou tzv. vzdušnou čarou, je zákonem řešena. Zde lze poukázat na argumentaci Nejvyššího správního soudu: "zákon hovoří o "okruhu vzdálenosti", nikoli o "dostupné vzdálenosti", a lze tedy dovodit, že se při vyměření stometrového okruhu vzdálenosti vychází z přímé vzdálenosti dotčených objektů měřené tzv. vzdušnou čarou*“.

Ústavní soud potvrdil výše uvedené závěry, podle kterých dostupná vzdálenost není a ani nemůže být rozhodnou, ale spíše podpůrnou skutečností dokreslující konkrétní poměry v posuzovaném místě. Dostupná vzdálenost představuje s ohledem na zvláštní místní specifika určitý materiální korektiv pro případy, pokud by byl onen stometrový okruh vzdálenosti vyměřený vzdušnou čarou příliš přísný a vymykající se tomu, co lze v jeho rámci ještě rozumně a spravedlivě považovat za sousedství (viz výše uvedený příklad s přirozenou překážkou v podobě vodního toku).

Nyní projednávaná věc však žádná taková zvláštní specifika bránící naplnění pojmu sousedství nevykazuje, jakkoli stěžovatel s odkazem na výsledky místního šetření tvrdí opak. S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí a za podstatnou považuje – ve shodě se správním orgánem, resp. žalovaným, potažmo městským

soudem – vzájemnou vzdálenost a snadnou dostupnost posuzované provozovny a mateřské školy, resp. Úřadu městské části Praha 12, které žádné specifické místní podmínky nebrání. Dotčené budovy nejsou odděleny žádnou nepřekonatelnou překážkou a rozdíl mezi vzdáleností vzdušnou a dostupnou zde taktéž není nijak významný. To platí tím spíše, pokud se vezme v potaz vzájemná komunikační provázanost jednotlivých budov, která je dána zejména nutností využívání chodníků na ulici Cílkova, a na které nic nemění ani skutečnost, že provozovna není z místa mateřské školy bezprostředně viditelná. V nyní projednávané věci lze proto dovodit naplnění pojmu sousedství ve smyslu § 17 odst. 11 zákona o loteriích tak, jak byl vyložen výše, a Nejvyšší správní soud neshledal žádný racionální důvod k odchýlení se od tohoto závěru a vyhovění druhé z námitek stěžovatele týkající se právě této otázky.

S ohledem na tyto skutečnosti byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu